

...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.209/2025/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Szabó K. László ügyvéd (Cím7) által képviselt **Felperes1** (Cím1) felperesnek – a dr. Fórizs Gergő ügyvéd (Cím8) által képviselt **Alperes1** (Cím6) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei és sérelemdíj tárgyában indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 33.M.70.172/2023/60. sorszámú ítélete ellen az alperes által 62. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 160.000 (százhatvanezer) forint másodfokú perköltséget.

Az előzetesen lerótt illetékből az alperes 97.804 (kilencvenhét ezer-nyolcszáz négy) forint fellebbezési illeték viselésére köteles.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2025. október 10-én meghozott 33.M.70.172/2023/60. számú ítéletében kártérítés címén 422.550 forint, végkielégítés címén 600.000 forint, továbbá sérelemdíj címén 200.000 forint megfizetésére kötelezte az alperest. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és a felperest kötelezte 501.600 forint alperesi perköltség megfizetésére.

[2] Az ítéleti tényállás szerint a felperes 2015. április 23-tól állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel bolti eladó munkakörben. Az alperes Város1-ben található, telephely neve végzett munkát, ténylegesen boltvezetői feladatokat látott el. A felperes közvetlen felettese ügyvezető 1 (korábbi nevén: ügyvezető1 vezetéknéve ügyvezető 1) az alperes egyik ügyvezetője volt, a felperes tőle kapott utasításokat a mindennapi munkavégzés során. Az alperes másik ügyvezetője ügyvezető 2 volt, aki elsősorban az alperes város 2i boltjában végzett munkát.

[3] Az alperes által üzemeltetett Város1-i üzletben, ennek részeként a földszinti irodában összesen 16 kamerából álló kamerarendszer működött, alapvetően a bolti lopások, visszaélések megelőzése, ellenőrzése céljából. A kamerarendszer működéséről, üzemeltetéséről a munkavállalóknak tudomásuk volt, de erre vonatkozó szabályzat nem készült. A felperes munkaszerződésének 9.3. pontja azt tartalmazta, hogy a felperes tudomásul veszi a videókamera rendszer működtetését. A kamerák felvételeit a felperes és ügyvezető 1 rendszeresen ellenőrizték.

[4] 2023 áprilisában ügyvezető 2 ügyvezető a Város1-i üzlet földszinti irodájába a mennyezeti lámpa mögé rejtett kamerát szereltetett fel, amelyről nem tájékoztatta sem akkori házastársát ügyvezető 1 másik ügyvezetőt, sem a többi munkavállalót, köztük a felperest sem. A felperes 2023. április 27-én észrevette ezt a rejtett kamerát és ennek tényéről telefonon tájékoztatta ügyvezető1-et. Telefonon megbeszélték, hogy a felperes azt leszereli. A felperes ennek megfelelően járt el, leszerelte a kamera felvevő egységét és annak tartalma megvizsgálása céljából, azt magával vitte. Ezt az eseményt a helyiségben lévő többi kamera rögzítette. Amikor kiderült a rejtett kamera ténye, ügyvezető 1 átment a város 2i üzletbe ügyvezető 2hoz és közölte vele, hogy közte és a felperes között intim viszony alakult ki. ügyvezető 2 utasítására ügyvezető 1 aznap tájékoztatta a felperest telefonon arról, hogy többet ne menjen be dolgozni.

[5] Az alperes 2023. május 3-án azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az indokolás azt tartalmazta, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójaként ügyvezető 2 ügyvezető 2023. április 27-én szerzett tudomást az Mt. 78. § (1) bekezdése szerinti magatartásról. E szerint április 27-én 18:00 órakor a Város1-i telephelyen a földszinti irodában található és a munkáltató tulajdonát képező biztonsági kamerát a felperes engedély nélkül leszerelte, majd onnan eltávozva azt magával vitte, eltulajdonította, mindezzel a munkáltatónak kárt okozott. Beazonosítható volt a személye annak ellenére, hogy a cselekménye idejére kapucnit viselt és a másik kamerát letakarta. Az alperes a felperes terhére értékelte, hogy a kameráról nem adott tájékoztatást a munkáltatói jogkör gyakorlója számára, nem jelölte meg, azt miért vitte el, továbbá nem szolgáltatta vissza a munkáltató

részére. Mindezt valószínűsíthetően egy jogellenes cselekményével kapcsolatos felelősségre vonás elkerülése érdekében tette.

[6] Az alperes 2023. május 8-án ismeretlen tettes ellen feljelentést tett a felperes által elvitt kamera eltulajdonítása miatt. A felperes 2023. május 16-án postai úton visszaküldte a kamerához tartozó felvevő egységet ügyvezető 1nek. A rendőrkapitányság neve Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztálya a 2023. szeptember 14. napján kelt határozat számabü számú határozatával megszüntette a büntetőeljárást, ami kisebb értékben elkövetett lopás vétsége miatt indult a felperessel szemben. A nyomozóhatóság indokolása szerint az eljárás adatai alapján megállapítható volt, hogy a felperes nem jogtalan eltulajdonítás végett szerelte le a jogi személy tulajdonában lévő berendezést, hanem annak tartalmát kívánta ellenőrizni és erre a társaság másik ügyvezetőjétől, ügyvezető1-etől engedélyt kapott. Később pedig a berendezést visszaküldte az alperesnek. ügyvezető 1 ügyvezető, a munkáltatói jogkör gyakorlónak minősült, aki engedélyt adott a cég tulajdonát képező berendezés elvitelére is, ezért jogtalan eltulajdonítás, vagyis a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 370. §-ának megfelelő bűncselekmény nem valósult meg.

[7] Az elsőfokú bíróság az előbbi tényállás alapján bírálta el a felperes keresetét, amelyben a keresetváltoztatást követően a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként 500.454 forint elmaradt jövedelem címén járó kár, 900.000 forint végkielégítés, továbbá 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest a jóhírnév, a becsület és a személyes adataihoz való joga megsértése alapján.

[8] A keresetet részben találta alaposnak a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 7. §, 64. § és 78. § (1), (2) bekezdésére hivatkozva. Megállapította, hogy az alperes az azonnali hatályú felmondást 2023. május 9-én közölte a felperessel, ezért a 2023. június 5. napján előterjesztett kereseti kérelem határidőben lett benyújtva. Kifejtette, hogy a perben az alperes érdekében állt az Mt. 64. § (2) bekezdésére és a Polgári Perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdésére figyelemmel annak bizonyítása, hogy a felperes munkaviszonyát jogszerűen szüntette meg azonnali hatályú felmondással.

[9] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során figyelembe vette ügyvezető 1 tanúvallomását, aki azt adta elő, hogy a rejtett kamera felvevőegységét az ő tudtával és beleegyezésével szerelte le a felperes. Mindezek alapján a kamera engedély nélküli leszerelésére vonatkozó indokot valótlannak, tehát jogellenesnek találta. Ebből a szempontból nem annak tulajdonított jelentőséget, hogy az ügyvezető kifejezetten utasította-e a felperest a felvevőegység leszerelésére, hanem annak, hogy arról tudomása volt.

[10] ügyvezető 1 a tanúvallomásában azt adta elő, gondolta, hogy a felperes haza fogja vinni a felvevőegységet. Amikor pedig postai úton visszaküldte, a tanú nem kifogásolta, hogy az a felperesnél volt. A tanú ügyvezetőként, a felettesként nem kifogásolta a felperes

eljárását, hiszen a rejtett kamera elhelyezése számára is sérelmes volt. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt az indokot sem találta jogszerűnek és bizonyítottnak, hogy a felperes eltulajdonította az alperes tulajdonában lévő kamerát. Ezt alátámasztotta, hogy a rendőrség a büntetőeljárást bűncselekmény hiányában megszüntette, továbbá ügyvezető 1 a büntetőeljárás során a perbelivel egyező tanúvallomást tett.

[11] Az alperes azt sem bizonyította a perben, hogy a társaság tulajdonát képezte a felperes által leszerelt rejtett kamera felvevőegység. Az 2018. október 15-i telepítési árajánlat a Cég Nevel részéről nem tartalmazta a rendőrségi feljelentésben megjelölt típusú videórögzítőt. A 2018. október 30-i számla, pedig a város 2i telephelyen lévő vagyonvédelmi rendszer javítására vonatkozott, vagyis szintén nem igazolta, hogy a Városl-i irodában elhelyezett kamera az alperes tulajdonát képezte. Ezzel összefüggésben további bizonyítás lefolytatását nem találta szükségesnek az elsőfokú bíróság, ezért mellőzte az alperesi indítvány alapján név, a vagyonvédelmi cég ügyvezetője tanúkenti meghallgatását. A felmondás jogszerűsége szempontjából nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a kamera felvevőegységét a felperes mikor postázta vissza az alperes számára és akkor tudomása volt-e a vele szemben indult büntetőeljárásról. Ezzel szemben annak volt jelentősége, hogy a felperes ügyvezető 1 tudtával, azt nem jogszerűtlenül tartotta magánál. Ezért szükségtelen volt az alperesi indítvány alapján rendőr neve tanúkenti meghallgatása arra vonatkozóan, hogy mikor szerzett tudomást a felperes a büntetőeljárásról.

[12] Az alperes valótlanul állította az azonnali hatályú felmondásban, hogy a felperes eltulajdonította a tulajdonát képező biztonsági kamerát. Az általa súlyosító körülményként megjelölt egyéb események, pedig csupán feltételezések voltak, az alperes e körben tényállítást sem tett. A kifejtettekre tekintettel az alperes nem bizonyította, hogy a felperes olyan magatartást tanúsított, ami lehetetlenné tette a munkaviszony további fenntartását, vagyis jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát. A joggal való visszaélésre alapított kereset érdemi vizsgálata emiatt nem volt indokolt.

[13] A felperes az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdése alapján igényelte az elmaradt munkabér címén járó kára megfizetését, amit az elsőfokú bíróság részben talált alaposnak és a keresetváltoztatásban közölt számítást figyelembe véve, 422.550 forint megfizetésére kötelezte az alperest. A végkielégítés iránti igényt is részben találta alaposnak és az Mt. 82. § (3) bekezdés b) pontja, illetve az Mt. 77. § (3) bekezdés b) pontja alapján 300.000 forintos havi alapbérrel számolva 600.000 forintban határozta meg a marasztalási összeget.

[14] Az elsőfokú bíróság nem találta bizonyítottnak a felperes jóhírnévhez és becsülethez fűződő joga megsértését, e körben a keresetet elutasította. ügyvezető 1, tanú1 és tanú3 tanúvallomása alapján nem találta bizonyítottnak, az alperes azt híresztelte a felperesről, hogy lopás miatt szüntette meg a munkaviszonyt. A büntetőeljárás kezdeményezése pedig önmagában nem teremt jogalapot személyiségi jogsértés megállapítására még abban az esetben sem, ha az alapján nem kerül sor az érintett bűnösségének a megállapítására.

[15] A jogszerűtlen adatkezeléssel összefüggésben azonban alaposnak találta a keresetet, megállapítva a személyiségi jogsértés tényét. Figyelembe vette az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 3. § (3) bekezdését, 4. § (1) bekezdését, 5. § (1) bekezdés b) pontját, továbbá a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK Irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, az Európai Parlament és a Tanács 2016. április 27-i, 2016/679. rendelet (a továbbiakban: GDPR) Preambulumában, illetve annak (1) és (32) bekezdésében foglalt rendelkezéseket.

[16] ügyvezető 1 tanúvallomása alapján megállapította, hogy az alperes a rejtett kamera elhelyezésével hozzájárulás nélkül kezelte a felperes személyi adatait, amikor a 16 kamerából álló kamerarendszeren kívül további kamerát is elhelyezett az üzletben. ügyvezető 1 tanúvallomása megerősítette, hogy a már régebb óta ott lévő állandó kameráról látszódott a széf, a pénzváltás és az íróasztal is. Erre figyelemmel az alperes nem tudott megjelölni olyan jogszerű célt, ami a vagyonvédelemre tekintettel indokolta a rejtett kamera elhelyezését. Ezen felül az alperes törvényes képviselője ügyvezető 2 a perben maga is elismerte, hogy nemcsak vagyonvédelmi, hanem magánéleti indoka is volt a rejtett kamera felszerelésének. Az alperes nem bizonyította azt sem, hogy a felperes a kamera üzembe helyezéséhez, használatához hozzájárult. Önmagában az a körülmény, hogy a munkahelyére bement és ott munkát végzett, nem minősült ráutaló magatartással hozzájárulásnak egy általa nem ismert kamera használatára. Személyes adat ugyanis csak olyan mértékben kezelhető, ami az adatkezelő számára a törvényben meghatározott feladatok ellátásához feltétlenül szükséges és ahhoz az érintett kifejezetten hozzájárul.

[17] Mindezek alapján a perbeli rejtett kamera felszerelése és használata jogszerűtlen adatkezelésnek minősült, ami a felperes személyes adatai védelméhez fűződő személyiségi joga megsértését eredményezte, figyelemmel a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1), (2) bekezdéseire és 2:43. § d) pontjára. A felperest a személyiségi jogsértés okán sérelemdíj illette meg. Az összeg meghatározása során a Ptk. 2:52. §-a, illetve annak (3) bekezdése alapján figyelembe kellett venni, hogy az alperes felperesi hozzájárulás nélkül, jogszerűtlen cél érdekében helyezte el és működtette a rejtett kamerát a munkavégzés helyén, folyamatos képfelvétel elkészítése céljából. A felperes által a keresetben meghatározott 200.000 forintos sérelemdíj mindezzel arányban állt, az megfelelt az ítélet meghozatalakor fennálló értékviszonyoknak is.

[18] Az elsőfokú bíróság az alperes által megjelölt Pfv.20.087/2011/4. számú, továbbá Mfv.10.082/2013/5. sorszámú határozatokat nem találta alkalmazhatónak, mivel azok a jelen perben alkalmazandó Infotv. és GDPR Rendelet hatálybalépését megelőzően keletkeztek és a tárgyuk kép- és hangfelvételhez fűződő személyiségi jog megsértése volt. Az Európai Unió Bírósága alperes által megjelölt ítélete sem volt jelen ügyben releváns, mivel abban az ügyben a munkáltató célja a kamerák elhelyezésével, kizárólag a bolti lopások

megfigyelése volt. Jelen ügyben azonban az alperesnek bizonyítottan magánéleti célja is volt, vagyis az adatkezelése nem felelt meg az Infotv. 4. § (1) bekezdése követelményének.

Az alperes fellebbezése

[19] Az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte, másodlagos kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítására irányult. Harmadlagos fellebbezési kérelmében a végkielégítés, illetve a sérelemdíj mérséklését, illetve mellőzését kérte és ennek megfelelően a perköltségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatását. A felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (3) bekezdés a), b), c), d), e) pontjaiban jelölte meg. A megállapított tényállásból eltérő jogi következtetések levonásával annak megállapítását kérte, hogy az azonnali hatályú felmondás jogszerű és személyiségi jogsértés nem történt.

[20] Az Mt. 78. § (1) bekezdése megsértésére hivatkozva kifejtette, az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes magatartása nem tette lehetetlenné a munkaviszony fenntartását. Ezzel szemben bizonyította, hogy munkaidő után kapucniban, egy másik kamera letakarásával leszerelte az irodában lévő felvevőegységet és azt 19 napon keresztül magánál tartotta. Erre semmilyen magyarázatot nem adott és a kamerát sem szolgáltatta vissza. Ez még abban az esetben is szándékos és jelentős mértékű kötelezettségszegés, ha a kamera leszerelését tudomásul vették.

[21] Az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 265. § (1) bekezdését is, mert pusztán iratok alapján állapított meg tényeket, az alperes által indítványozott tanúk kihallgatását mellőzte, ezzel elzárta az alperest a bizonyítás lehetőségétől. Az elsőfokú bíróság jogsértő módon mellőzte az alperesi bizonyítási indítványokat. rendőr neve arra tudott volna nyilatkozni, hogy a kamera visszaküldésére, mikor került sor a büntetőeljárás kezdeményezéséhez képest. név pedig a kamerával kapcsolatos alperesi tulajdonjogra tudott volna vallomást tenni.

[22] A tanúvallomások értékelése okszerűtlen volt, mert az elsőfokú bíróság az alperesi ellenkérelmet figyelmen kívül hagyta és nem értékelte, hogy ügyvezető 1 tanú ellentmondásos nyilatkozatot tett. A tanú vallomása és a felperes egymással ellentétes előadása alapján nem tisztázott, a felperes utasításra cselekedett, vagy csupán a tanú számított arra, hogy elviszi a felvevőegységet. A tanú úgy nyilatkozott, hogy a magánéletét érintő intim felvételektől való félelmében járt így el, de a munkáltató felé nem jelezte és nem dokumentálta a kamerára vonatkozó utasítás tényét. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság a munkáltatói engedélyt bizonyítótnak tekintette és ezzel megfordította a bizonyítási terhet az ítéletében.

[23] A felperes többször változtatta a perbeli nyilatkozatait az elsőfokú eljárás során azzal kapcsolatban, hogy pontosan milyen utasítás történt, mi alapján, miért vitte el a felvevőegységet az irodából. Ezért helyesen az a következtetés volt levonható, hogy ügyvezető 1 legfeljebb a kamera leszerelésébe egyezett bele, annak hazavitelére és 19 napos birtoklására azonban nem adott ügyvezetői utasítást a felperesnek. Az utasítás amiatt is vitatható, mert a tanú magánéleti motivációval rendelkezett. A vallomása szerint, amint észlelték a kamerát, tisztában volt azzal, hogy szembe kell néznie az események miatt a házastársával. Ezért a tanú részéről az utasítás a kompromittáló felvételektől való félelem miatt, magánérdekből és nem az alperesi társaság képviseletében történt.

[24] A felperes és a tanú között április 27-ét követően 3 hétig semmilyen kommunikáció nem volt, vagyis ezen időtartamban nem volt munkáltatói kontroll a kamera felett. A felperes azt saját belátása alapján tartotta magánál. ügyvezető 1 úgy nyilatkozott, hogy ezt nem kifogásolta. Azonban az elsőfokú bíróság ezt tévesen, utólagos jóváhagyásnak tekintette, holott a kifogás hiánya nem tette jogszerűvé a felperes magatartását, nem igazolta a felhatalmazást. Mindezek alapján megalapozatlan az elsőfokú ítéleti megállapítás arról, hogy a rejtett kameraegységet a felperes az ügyvezető tudtával és beleegyezésével szerelte le és vitte magával. A felperes magatartása semmiképp nem minősült engedélyezett, utasításra adott cselekménynek, vagyis megalapozta az azonnali hatályú felmondást az Mt. 78. § (1) bekezdése alapján.

[25] A felperes az ítéleti tényállás szerint munkaidő után, kapucniban, egy másik kamerát letakarva a rejtett kamera egyik egységét leszerelte, hátizsákjába tette, majd az üzletet elhagyta és a kameraegységet 19 napon át birtokolta. Erről sem akkor, sem utólag nem adott tájékoztatást. A kamerát a cégnek nem szolgáltatta vissza. Mindez a munkáltató vagyonát és a bizalmat súlyosan sértő cselekmény volt, hiszen a vagyonvédelmi rendszer megbontásával az üzletet fokozott kockázatnak tette ki. Az alperesnek nem volt tudomása arról, hol van az eszköz és azon milyen felvételek vannak. A felperes tudatosan el akarta kerülni az ellenőrzést, a leleplezést. Amennyiben a felperesről és ügyvezető 1-ről kompromittáló, intim jellegű képek kerültek volna elő, az a munkaviszonyuk megszüntetéséhez vezetett volna. A felvételek eltüntetésének a motivációja, tehát nem volt azonos a munkáltató érdekeinek a védelmével. Ez önmagában is a bizalom megszűnéséhez vezető magatartás volt. Mindezekre tekintettel az Mt. 78. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban foglalt törvényi feltételek bizonyítottan fennálltak.

[26] Az elsőfokú bíróság túl szigorúan értékelte az alperes terhére a bizonyítási kötelezettséget, megsértve a Pp. 265. § (1) bekezdését. A kamera beszerzésével kapcsolatos telepítési árajánlat és számla, továbbá a telepítő személye az elvárt bizonyossággal igazolta a tulajdonjogot. Nem volt jelentősége, hogy eltérő típus vagy a cikkszám volt a feljelentésen, mert a berendezés a cég vagyonának minősült. Nincs jelentősége, hogy ügyvezető 1 nem látott a perbeli kamera beszerelésére, megvásárlására vonatkozó számlát, mert ez sem cáfolja az alperesi tulajdont. Az alperes a kamera beszerzését nem kívánta a munkavállalók tudomására hozni, mert ellehetetlenült volna a vagyonvédelmi ellenőrzés. Az adminisztrációtól függetlenül a kamera az alperes tulajdonában volt, ezért annak elvitelével a felperes súlyosan megszegte a munkaviszonnyal összefüggő kötelezettségeit.

[27] Az is bizonyított, hogy nem történt joggal való visszaélés, mert a munkaviszony megszüntetésére nem magánéleti bosszú, hanem a fent részletezett objektív magatartás miatt került sor. Az alperes folyamatosan azt kommunikálta, hogy a felperes munkaviszonyát vagyonvédelmi, pénzügyi visszaélés gyanúja miatt szüntette meg. Egyéb körülményre nem hivatkozott.

[28] Az elsőfokú bíróság tehát az adatkezelés célját, szükségességét tévesen minősítette jogellenesnek. Az Infotv. 4. §, 5. §-át és a GDPR Rendelet Preambuluma (32) bekezdését megsértve, figyelmen kívül hagyta, hogy a kamera elhelyezése szükséges volt, mert a telephelyen a széfben általában 4-10.000.000 forint készpénz volt. Az ott lévő kamerát valaki korábban elállította, ezért annak megváltozott a látótere. Emiatt a rejtett kamera elhelyezésének elsődlegesen vagyonvédelmi célja volt. Ezért alkalmazható volt jelen ügyre az Európai Unió Bírósága Lopez Rivalda kontra Spanyolország ügyben hozott ítélete. Ha előzetesen tájékoztatta volna a munkavállalókat az a biztonsági intézkedést ellehetetlenítette volna. A rejtett kamera, tehát arányos és szükséges eszköz volt. A felperes pedig hozzájárult annak használatához, hiszen a perben elismerte, hogy az üzletben már 16 kamera működött, azok felvételeit rendszeresen vissza is nézte. Tudta, hogy kamerával megfigyelt irodában dolgozik, ezért a rejtett jelleg, a felvétel készítésének a módja nem befolyásolta a kérdés elbírálását. Az alperesi bizonyítás ellenében az elsőfokú bíróság kizárólag a magánéleti célt vette figyelembe és tévesen minősítette jogsértőnek az adatkezelést.

[29] Az alperes a sérelemdíj összegét is vitatta, a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése megsértésére hivatkozva. Előadta, hogy a megfigyelés időtartama rövid volt, az alperes részéről nem került sor ismétlődő vagy kifejezetten megalázó magatartásra és a felperesről készült felvételek sem lettek felhasználva. A kamera elhelyezését más munkavállalók nem sérelmezték. Nem került bizonyításra, hogy a felvételeket bárki visszanézte, vagy azok intim eseményeket tartalmaztak. Mindezek alapján, ha történt is jogsértés, a 200.000 forintos sérelemdíj jelentős mérséklése indokolt.

A felperes fellebbezés ellenkérelme

[30] A felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást folytatott le, a tényállást kellő mértékben feltárta, a bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, az anyagi- és eljárásjogi rendelkezéseket helyesen értelmezve érdemben jogszerű döntést hozott.

[31] Az alperesi fellebbezés túlnyomórészt a bizonyítékok újraértékelésére irányult, az alperes önmagának is ellentmondó tényállítása, jogi álláspontja ismétlésével. A fellebbezésben előadottak nem alapozták meg az elsőfokú ítélet megváltoztatását és hatályon kívül helyezését sem, figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre nem jelenti a jogvita korlátlan újra tárgyalását. A fellebbezés nem tartalmazott olyan, az érdemi

döntésre kiható jogszabálysértést sem, amely az elsőfokú ítélet megváltoztatását vagy hatályon kívül helyezését megalapozhatja.

[32] Az alperes a fellebbezésében alaptalanul hivatkozott az azonnali hatályú felmondás indokára, mert a felperes munkaviszonyát nem általánosságban az Mt. 78. § (1) bekezdése alapján, hanem kifejezetten a 78. § (1) bekezdés a) pontja, tehát minősített kötelezettségszegés miatt szüntette meg. Ezzel összefüggésben a felperes részletesen hivatkozott az azonnali hatályú felmondásban közölt indokolás tartalmára. A lefolytatott bizonyítás és az indokolás alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az azonnali hatályú felmondás indokai nem nyertek bizonyítást, holott az alperesnek lehetősége volt az állításai igazolására.

[33] A bizonyítékok alapján azt lehetett megállapítani, hogy ügyvezető 2 tulajdonos magánéleti célból egy rejtett kamerát szerelt fel az üzletben. Amikor a felperes ezt észlelte, a kameraegység felvevő részét ügyvezető 1 ügyvezető tudtával leszerelte. Nem titkolta el a cselekményét és a kameraegységet visszajuttatta az alperesnek, tehát kár nem következett be. Az alperes még a kamerával kapcsolatos tulajdonjogát sem igazolta a perben.

[34] Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, a bizonyítékok értékelése, az ítélet indokolása körében részletesen rögzítette azt is, hogy mely bizonyítást, miért mellőzött, a tanúvallomásnak mely részeit vette figyelembe. Okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes magatartása nem valósított meg olyan kötelezettségszegést, ami a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetését megalapozhatta.

[35] A sérelemdíjjal és az azt megalapozó személyiségi jogsértéssel kapcsolatban is megalapozott volt az elsőfokú ítélet. Az alperes a rejtett kamerát meg nem engedett célból, magánéleti okból használta és azt a felperes hozzájárulása nélkül helyezte el. Mindez az elsőfokú ítéletben hivatkozott jogszabályi rendelkezésekkel ellentétes volt. Az állítólagos vagyonvédelmi érdekre való hivatkozás nem alapos, hiszen maga az ügyvezető is elismerte, hogy volt magáncélú motivációja. Mindez az Infotv. 4. § (1) bekezdése megsértését jelentette. A sérelemdíj mértékét is az irányadó jogszabályi követelményeknek megfelelően állapította meg az elsőfokú bíróság, mely során számot adott a mérlegelés szempontjairól. A 200.000 forintos összeg egyáltalán nem tekinthető eltúlzottnak, az kifejezetten alacsony mértékű és arányban áll a jogsértés súlyával. Ezen kívül az alperes mérséklést megalapozó érdemi indokot nem adott elő.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[36] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[37] A másodfokú bíróság az alperesi fellebbezést a Pp. 110. § (3) bekezdése szerint tartalma alapján úgy értékelte, hogy az alperes a kereseti kérelmet elutasító ítéleti rendelkezéseket nem vitatta. Erre tekintettel a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a felülbírálat nem érintette az elmaradt munkabér címén járó kártérítést és a végkielégítést részben elutasító, illetve a becsületsértéssel és a jóhírnév sértéssel összefüggő sérelemdíj elutasítására vonatkozó ítéleti rendelkezéseket.

[38] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben a tényállást feltárta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és érdemben helyes jogi következtetésre jutott az azonnali hatályú felmondás jogellenessége, továbbá az adatkezeléssel összefüggő személyiségi jogsértés és jogkövetkezményei tekintetében.

[39] Az Mt. 64. § (2) bekezdésében és a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján a perben az alperesnek kellett a jognyilatkozata, vagyis az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét bizonyítani. Az Mt. 78. § (1) bekezdése szerint a munkáltató vagy a munkavállaló a munkaviszonyt azonnali hatályú felmondással megszüntetheti, ha a másik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal, jelentős mértékben megszegi (Mt. 78. § (1) bekezdés a) pont), vagy egyébként olyan magatartást tanúsít, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi (Mt. 78. § (1) bekezdés b) pont).

[40] Az alperes az azonnali hatályú felmondás indoklásában azt róta a felperes terhére, hogy 2023. április 27-én a Város1-i üzlet irodájából a munkáltató tulajdonát képező biztonsági kamerát engedély nélkül leszerelte és elvitte magával, ezáltal azt eltulajdonította és kárt okozott. A cselekményéről munkáltatónak nem adott tájékoztatást, azt nem indokolta meg, illetve a kamerát nem szolgáltatta vissza az alperes részére.

[41] Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás adatai alapján, a Pp. 279. § (1) bekezdése megsértése nélkül, helyesen állapította meg az azonnali hatályú felmondás jogellenességét. Az érdemi döntés jogszerűségét nem érintette, hogy tévesen, az Mt. 78. § (1) bekezdés b) pontja alapján értékelte a felperes magatartását. Az indoklásban rögzített magatartás, vagyis a kamera leszerelése, elvitele és eltulajdonítása az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja szerinti indoknak minősült, egyébként az alperes is ezt a jogszabályhelyet jelölte meg az azonnali hatályú felmondás első oldalának, első bekezdésében. Függetlenül azonban a minősítéstől, a bírói gyakorlat szerint, a perben a munkáltatói intézkedést a tartalma alapján kell minősíteni, vagyis a jognyilatkozatban közölt indokok és nem az abban megjelölt jogszabályi hivatkozás alapján. A kifejtettekre tekintettel jelen perben azt kellett vizsgálni, hogy a felperes a munkaviszonyából származó lényeges kötelezettségét az adott esetben szándékosan, vagy súlyosan gondatlanul, jelentős mértékben megszegte-e az azonnali hatályú felmondásban rögzített magatartásával.

[42] A lefolytatott bizonyítási eljárás szerint a felperes és a közvetlen felettese, egyben az alperes egyik ügyvezetője, ügyvezető 1 között szoros érzelmi viszony alakult ki, amelyet az alperes másik ügyvezetője ügyvezető 2, ügyvezető 1 házastársa is feltételezett. Részben emiatt helyezett el rejtve egy kamerát a Város1-i munkavégzési helyen, az irodában. 2023. április 27-én a felperes észlelte a világítás mögé a plafonra rejtve elhelyezett kamerát és arról telefonon tájékoztatta ügyvezető1-et. Elmondta azt is, hogy elviszi és megnézi, hogy mit rögzített a kamera és ez ellen a közvetlen felettes nem tiltakozott. Mindezt ügyvezető 1 tanúvallomása ellentmondástól mentesen igazolta, függetlenül attól, hogy kinek az ötlete, kezdeményezése volt a felvevőegység elvitele. A felperes tehát az alperes egyik ügyvezetője tudomásával szerelte le és vitte magával az eszközt, vagyis a célja nem az eltulajdonítás volt.

[43] A másodfokú bíróság megítélése szerint nem volt jelentősége a kamera tulajdonjogával kapcsolatos bizonyításnak. Nem volt vitatott, hogy ügyvezető 2 ügyvezető helyezte el az irodában a rejtett kamerát, ezért azt a felperesnek csak a munkáltató tudomásával, jóváhagyásával lehetett leszerelnie. Az előbb kifejtettek szerint a munkáltatói hozzájárulást ügyvezető 1 tanúvallomása egyértelműen alátámasztotta, ezért ebben a vonatkozásban kötelezettségszegést nem lehetett megállapítani. Nem befolyásolta ügyvezető 1 hozzájárulásának az értékelését, hogy a felvételek átvizsgálását magánéleti motiváció miatt tartotta szükségesnek. A perbeli időpontban az alperes ügyvezetője, a felperest napi szinten utasításokkal ellátó felettese volt, ezért eljárását az alperes képviselőjében megtett jóváhagyásnak kellett tekinteni.

[44] Az azonnali hatályú felmondásban az alperes az eltulajdonítási szándékot állította, de a bizonyítási eljárás ezt az indokot sem támasztotta alá. A felperes a kamera leszerelésével és azzal, hogy a felvételek ellenőrzése érdekében azt magával vitte, az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja szerinti kötelezettségszegést nem követett el. A titokban készített felvételek érinthették a felperes és a közvetlen felettes különleges személyes adatait, ezért akarta a felperes a felvételeket megtekinteni. Miután a felvételek tartalmát nem tudta ellenőrizni és nem tudott kommunikálni ügyvezető1-el, a készüléket postázta ügyvezető 1 édesanyja címére. Helyesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy az eltulajdonítást az a tény is cáfolta ügyvezető 1 vallomása mellett, hogy a ügyvezető 2 feljelentése alapján indult büntetőeljárást a nyomozóhatóság megszüntette, mivel a felperes cselekménye nem minősült bűncselekménynek.

[45] A kamera több napig a felperes birtokában volt és az azonnali hatályú felmondás kibocsátásáig azt nem szolgáltatta vissza. Ez a munkaviszonnyal összefüggő kötelezettségszegés volt, azonban nem érte el az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja szerinti mértéket. Ennek mérlegelése során az eset valamennyi körülményét értékelni kellett. A felvevőegység valóban az alperest illette, azonban az a felperesre és ügyvezető1-re vonatkozó, jogsértő módon készített, a személyiségi jogait érintő felvételeket tartalmazhatott. Az alperes nem szólította fel a felperest az eszköz visszaadására, aki nem is tudott kommunikálni ügyvezető1-el ebben az időszakban. Mindezek alapján az a tény, hogy több mint két hétig nála volt a felvevőegység, nem tekinthető minősített

kötelezettségszegésnek. A felperesi magatartás értékelése szempontjából annak viszont nem volt jelentősége, hogy a felperes mikor szerzett tudomást a vele szemben indult büntetőeljárásról és ehhez képest mikor küldte vissza a felvevőegységet, ezért az ezzel összefüggő alperesi indítványt helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy nem nyert bizonyítást, a felperes előbbi magatartásával összefüggő kár sem, egyébként ezzel összefüggő konkrét tényállítása sem volt a perben az alperesnek.

[46] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével a személyiségi jogsértés és annak jogkövetkezménye körében. Az Mt. 11/A. § (1) bekezdése szerint a munkavállaló a munkaviszonnyal összefüggő magatartása körében ellenőrizhető, ennek keretében a munkáltató technikai eszközt is alkalmazhat. Erről a munkavállalót előzetesen írásban tájékoztatni kell.

[47] A jogszabályi rendelkezés alapján tehát elhelyezhető kamera a munkavégzési helyen, azonban kizárólag a munkavégzéssel összefüggő ellenőrzés céljából és a munkavállaló előzetes írásbeli tájékoztatása alapján. Erre tekintettel a felperes tudtán kívül, rejtve felszerelt kamera üzemeltetése jogszabálysértő volt. Az a tény, hogy az alperes mindezt nem is a munkaviszonnyal összefüggő, hanem magánéleti célból helyezte el, súlyosabb jogsértést eredményezett.

[48] Az elsőfokú bíróság helyes megállapítása szerint az alperes magatartása ellentétes volt az Infotv. 3. § 3. pontja, továbbá 4. § (1) bekezdése, 5. § (1) bekezdés b) pontja rendelkezéseivel is. Az előbbi szabályok értelmében a személyes adat, az érintettre vonatkozó bármilyen információ felvétele, rögzítése, tárolása, felhasználása adatkezelésnek minősül, amire csak az érintett hozzájárulásával kerülhet sor. Az irodai lámpa fölé rejtve felszerelt kamera elhelyezéséről, látóteréről, a felvételkészítés tényéről semmilyen tájékoztatás nem történt. A kamera alkalmas volt arra, hogy különleges személyes adatok is rögzítve legyenek a helyiségben tartózkodó személyekről. Személyes adatot konkrét jog gyakorlása, illetve kötelezettség teljesítése érdekében lehet kezelni és az adatkezelésnek folyamatosan meg kell felelni a jogszabályi követelményeknek. Az érintett kifejezett hozzájárulása nem mellőzhető, vagyis előzetes tájékoztatás hiányában pusztán a tény, hogy a felperes az adott helyiségben úgy végzett munkát, hogy nem tudott a rejtett kamera elhelyezéséről, nyilvánvalóan nem minősülhet a hozzájárulásának. Nem pótolta a hozzájárulás megadását az sem, hogy a munkavállalók a többi térfigyelő kameráról tájékoztatást kaptak.

[49] Az elsőfokú bíróság helytálló értékelése szerint az alperes nem igazolt jogoszerű indokot a személyes adatok kezelését, a kamerafelvételek készítését illetően. ügyvezető 2 alperesi ügyvezető elismerte a perben (59. sorszámú jegyzőkönyv), hogy a rejtett kamera felszerelésének nemcsak vagyónvédelmi, hanem magánéleti célja is volt. Erre figyelemmel az Európai Unió Bírósága azon ítéletei, amelyek a vagyónvédelmi célokból felszerelt kamerákkal kapcsolatos ügyekre vonatkoztak, jelen perben nem voltak irányadók. Az alperes a jogoszerűtlen adatkezeléssel megvalósította a Ptk. 2:34. § e) pontja alapján a személyes

adatok védelméhez fűződő személyiségi jog megsértését, ami megalapozta a sérelemdíj iránti igényt.

[50] Az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése megsértése nélkül rögzítette a mérlegelés során irányadó szempontokat. Az alperes jogszerűtlen cél érdekében telepített kamerát a munkahelyen, ami folyamatos képfelvétel készítésére alkalmas volt. Az nem csupán személyes adatok, hanem az Infotv. 3. § 3. pontjában rögzített különleges adatok rögzítése céljából lett felszerelve. E súlyos jogsértés alapján, a sérelemdíj büntető funkcióját is figyelembe véve, nem volt eltúlzott a keresetben, illetve az elsőfokú ítéletben meghatározott összeg a jelen értékviszonyokra is figyelemmel.

[51] A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[52] A fellebbezési eljárásban pernyertes felperes a másodfokú perköltségét megbízási szerződésre hivatkozva 160.000 forint összegben számította fel. A másodfokú bíróság a perköltségről a Pp. 81-82. §-ai alapján határozott, figyelemmel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésére.

[53] A fellebbezett pertárgyérték az elsőfokú ítéletben rögzített marasztalási összegekkel egyező, azaz 422.550 + 600.000 + 200.000 forint volt, vagyis összesen 1.222.550 forint. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezési illeték összege 97.804 forint volt. Az alperes a fellebbezéssel egyidőben igazoltan lerótt 296.000 forint illetéket, amelyből 97.804 forintot meghaladó különbözet visszatérítését az illetékhivataltól kérelmezheti jelen határozatra hivatkozva, az Itv. 80. §-a értelmében.

Budapest, 2026. február 12.

dr. Orosz Andrea s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró